

Η ΕΚ ΡΟΔΩΝ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Emile Richebourg.

Μεταφρασθέν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΦΡΑΝΤΖΗ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 24 ἔτος Δ'].

Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ζακέτ, ὅπως συνδράμη τὴν χήραν καὶ τὰ ὄρφανὰ, ὁ υἱὸς μου συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ δώσῃ συναυλίαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Διμαρχεῖου, ἣν ὁ κύριος δήμαρχος τῆς Σωμῶνης προθυμῶς ἔθετο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δυστυχῶς ὅμως μετὰ δυσκολίας μεγάλης οἱ φίλοι του καὶ αὐτὸς ἡ-

Ποσῶς, μήτér μου, ἀπῆντησεν ἡ νεάνις διὰ τῆς μελωδικῆς φωνῆς τῆς, δυνάμεθα ὅμως χωρὶς νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν συναυλίαν, νὰ φανῶμεν καὶ ἡμεῖς ὡφελίμοι εἰς ἀγαθοεργὸν πρᾶξιν.

Ἐπειτὰ, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν κυρίαν Ζακέτ ἀγαπητὴ οἰκοδέσποινα, εἶπε, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι φέρητε δύο εἰσιτήρια.

Ἡ κυρία Ζακέτ ἦτο ἤδη εἰς τὸ κατώφλιον τὴν θύραν, ὅτε ἡ νεάνις μετεκαλέσατο αὐτήν.

Προσφιλῆς, κυρία, τῇ εἶπεν, ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὸν υἱὸν σας, εἶπατε αὐτῷ, σὰς παρακαλῶ, νὰ εὐαρεσθῇ νὰ μοι φέρῃ ὁ ἴδιος τὰ εἰσιτήρια, προσθέσατέ τῳ δέ, ὅτι θὰ μὲ ὑποχρέωσιν κομίζων μοι καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας τοῦ.

Κώμη τῶν Κάφρων ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ.

δυνάθησαν μόλις ἐξήκοντα νὰ διαθέσωσιν εἰσιτήρια, τὰ πλεῖστα πρὸς τρία καὶ ὀλίγα πρὸς πέντε φράγκα. Ἀ! δεσποινίς, ἂν ἐτόλμων. . . . πλὴν ὄχι.

Τολμήσατε, εἶπεν ἡ νεάνις, μειδιῶσαι δισταχούσης δ' εἰσέτι τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐσχέπτεσθε, ἵσως νὰ μοι προτείνητε εἰσιτήρια διὰ τὴν συναυλίαν ταύτην; εἶπεν ἡ νεάνις.

Μάλιστα, δεσποινίς.

Καὶ δὲ ἐτόλματε νὰ μοι τὰ προσφέρετε! Ἐσφάλατε, κυρία! θὰ λάβω δύο μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως πρὸς πέντε φράγκα.

Σκοπεύεις νὰ μεταβῇς εἰς τὴν συναυλίαν ταύτην; ῥώτησεν ἡ μήτηρ.

Ἡ κυρία Ζακέτ ἐξῆλθε, φαιδρὸν τὸ πρόσωπον ἔχουσα.

II.

Ὀλίγον μετέπειτα τὸ κλειδοκύμβαλον ἔπαυσε νὰ ἀκούηται καὶ σχεδὸν ἀμέσως δύο ἑλαφροὶ κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῶν ὁδοιπόρων.

Εἰσέλθατε, εἶπεν ἡ νεάνις.

Ἡ θύρα ἤνοιζεν, ἀρεῖτα δίοδον εἰς τὸν νέον μουσικοδιδάσκαλον, ὅστις ἔμεινε τεθορυβημένος ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῶν δύο κυριῶν.

Ἡ μήτηρ μου μοι εἶπεν. . . ἐψέλλισεν ὅτι ἐπεθύμουν δύο εἰσιτήρια διὰ τὴν συναυλίαν, ἣν δίδετε τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἀπετελείωσεν ἡ νεάνις. Καλὴν

και ωραιαν πράξιν ἐκτελείτε, κύριε· ἔχετε μεγάλην καρδίαν, και εἰσθε ἀληθῆς καλλιτέχνης, καθόσον τοιαῦται παραστάσεις τοὺς πράγματι καλλιτέχνας ἀποδεικνύουσι.

Τεταραγμένος ὀλίγον ὁ νέος ἐνευσε κάτω τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ νεάνις ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς αἰσθητὸς τῆς μικρὸν βαλάντιον ἐκ κυανοῦ μεταξωτοῦ, συνεσφιγμένον διὰ δύο χρυσῶν κρίκων, ἔλαβεν ἐν εἰκοσάφραγκον ὅπερ ἔθετο εἰς τὴν χεῖρα τοῦ μουσικοδιδασκάλου, και εἶπεν αὐτῷ· θέλετε προσθέσει τὸ μικρὸν τοῦτο ποσὸν εἰς τὰς εἰσπράξεις, ὥς μέχρι τοῦδε ἐποιήσατε ὑπὲρ τῶν συμπάθειαν ἐμπνεόντων εὐεργετουμένων σας.

Εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἐξ ὀνόματός των, Δεσποινίς, λάβετε τέσσαρα εἰσιτήρια.

Ὡ! δύο ἀρκοῦσι διὰ τὴν μητέρα μου και ἐμέ, εἶπεν αὕτη μεσιδῶσα.

Θά τιμῆσατε τοῦλάχιστον τὴν ἐσπερίδα μας;

Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς τὸ ὑποσχεθῶμεν, κύριε, καθόσον εἴμεθα καταβεβλημένοι, μὴ εὐροῦσαι δὲ θέσιν ἐν τῷ λεωφορείῳ, ἐξ ἀνάγκης διερχόμεθα τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐν Σωμῶνῃ περιμένονσαι τὸ λεωφορεῖον τῆς αὐριον.

Ἐπειτὰ μουσικῇ ἐσπερίᾳ εἰς μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, δὲν εἶναι πράγμα τόσο ἐλκυστικόν, εἶπεν ὁ νέος.

Ποσῶς, κύριε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ νεάνις· οἱ Παρίσιοι δὲν ἔχουσι μόνον τὸ προνόμιον νὰ κατέχωσιν ἐξόχους μουσικούς, και ἀπόδειξις εἰσθε ὑμεῖς ὁ ἴδιος.

Ὡ! Δεσποινίς. . . .

Πρὸ ὀλίγου σᾶς ἤκουσα, κύριε, και γνωρίζω ἀρκετὰ μουσικὴν, ἵνα δυνῆθω νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἀξίαν σας.

Λίαν ἀθηνῆ ἀξίαν· τότε δὲ μᾶλλον ἀνακαλύπτει τις εἰς ἐαυτὸν τὴν ἀδυναμίαν του, ὅσω περισσότερον καταγίνεται και σπουδάζει τὴν μουσικὴν τέχνην· δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ συμμερισθῶ τὴν γνώμην σας, Δεσποινίς· εἰς Παρίσιον μόνον ὑπάρχουσιν οἱ πραγματικοὶ διδάσκαλοι, οἱ μεγάλοι, οἱ σπουδαῖοι και ἀμίμητοι καλλιτέχνη· δὲν μετέδθη εἰσέτι εἰς Παρίσιον, και θὰ ἐδίδον ἀληθῶς δέκα ἔτη τῆς ζωῆς μου ἂν ἡ δυνάμην νὰ διέλθω ἡμέρας τινὰς αὐτὸς· πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤκουον τὸν Ἀδόλφον Νουρί, τὸν Θαρμαστὸν αἰδὼν ἐν τῷ Γουλιέλμω Τέλλω, τῇ Βωβῇ, τῇ Ἰουδαίᾳ, τῷ Ροβέρτῳ Διαβόλῳ κ.λ. ὁ Νουρί εἶναι καλλιτέχνης ἀμίμητος, θέλει δὲ διαμείνει ὁ πρῶτος τοῦ κόσμου μουσουργός, καθόσον οὐδεὶς θὰ δυνῆθῃ ποτε ν' ἀποκτήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν μουσικὴν ἐκφρασιν· δὲν τὸν γνωρίζω, φεῦ! ἡ ἐκ τῶν ἄρθρων τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες μετέδωκάν μοι τὸν ἐνθουσιασμόν των· μετὰ τὸν μέγαν τοῦτον καλλιτέχνην ἐπεθύμουν ἀκόμη νὰ ἤκουον τὴν κυρίαν Δαρμωῶ, τὴν δεσποινίδα Δορσῆ, και πρὸ πάντων τὴν δεσποινίδα Φαλκὼν, τὴν προσφιλεῖν μαθήτριάν τοῦ Ἀδόλφου Νουρί, τὴν χαρίεσσαν Ἀλίκην, τὴν θείαν Πραχὴλ τὴν θελκτικὴν Βαλεντίνην, καθ' ὅλα ἀξίαν τοῦ διδασκάλου τῆς και ἐφάμιλλον αὐτοῦ, ὥς πρὸς τὴν χάριτα, τὴν ζωηρότητα, τὴν εὐαισθησίαν. . . . Ὁ Ἀ-

δόλφος Νουρί, και ἡ δεσποινίς Φαλκὼν εἰσὶ δύο καλλιτέχνη τέλει, δύο αἰδοὶ ὑπέρτατοι.

Ἡ μήτηρ και ἡ θυγάτηρ εἰς τοὺς ἀνωτέρω τοῦ νέου λόγους, ἀντήλλαξαν βλέμμα και μειδίαμα εὐάρεστον.

Κύριε, Ζακέτ, εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας σας;

Ἰδοὺ αὐτὸ, δεσποινίς.

Ἡ νεάνις λαβούσα και διεξελθούσα αὐτὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, πῶς, εἶπε μετ' ἐκπλήξεως, μίαν μόνον αἰδὼν ἔχετε;

Λησμονεῖτε, δεσποινίς, ὅτι ἡ Σωμῶνῃ εἶναι μικρὰ πόλις, και ὅτι ἡ ἀπόστασις δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ προσκαλέσωμεν καλλιτέχνιδας ἐκ Παρισίων; πράττομεν ὅ, τι δυνάμεθα και ὅχι ὅ, τι ἐπιθυμοῦμεν· ἐνταῦθα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχωμεν ἡ ἐραστὰς τῆς μουσικῆς· ἐν τῇ πόλει μας ὑπάρχουσι κυρίαι τινές, αἵτινες ἀρκετὰ καλῶς ἄδουσι, μόνον ἐν τῇ αἰθούσῃ των ὅμως και διὰ τοὺς φίλους των· ἡ κυρία Σουλὺ, ἥτις θὰ τραγωδήσῃ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἔχει καλὴν φωνὴν και γνωρίζει τὴν μουσικὴν ἀρκετὰ, ἐπὶ τῇ παρακλήσει μου δὲ, και ἔνεκα τῆς περιστάσεως πρὸ πάντων συγκатаνεύσασα νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ κοινού, ἐποίησεν ἀληθῆ θυσίαν. Ὡ! αἱ προλήψεις. . . .

Ἡ νεάνις ἐσκέπτετο, ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος κεκλιμένην ἔχουσα.

Κύριε Ζακέτ, εἶπε μετὰ τινος στιγμῆς, ἡ μήτηρ μου και ἐγὼ θὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν συναυλίαν σας· οἱ γνωρίζαντες και ἀκούσαντές με λέγουσιν, ὅτι ἄδω καλῶς· ἂν θέλτε, θὰ ἦμαι ἡ δευτέρα αἰδὼς σας.

Ἡ χαρὰ ἀπῆστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ νέου.

Ὡ! δεσποινίς, ἀπῆντησε μετὰ συγκινήσεως δὲν γνωρίζω τίνι τρόπῳ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, εἰμαι λίαν εὐτυχής.

Μειδιάσασα ἡ νέα, εἴμεθα σύμφωνοι, τῷ εἶπε, μόνον ὅμως τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θ' ἀνέλθω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, θὰ γνωστοποιήσῃτε εἰς τὸ κοινόν, ὅτι κυρία τις διελθούσα ἐνταῦθεν ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐορτὴν σας· ἥδη τί πρέπει νὰ τραγωδήσω;

Ἠγέρθη και ἀνοίξασα δερμάτινον σάκκον ἐξελέξατο μεταξὺ μεγάλου ἀριθμοῦ μουσικῶν τεμαχίων τὸ μέρος τῆς Ἰουδαίας «Μέλλει νὰ ἔλθῃ» και ὁλόκληρον τὴν συμφωνίαν τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου, τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Μεγιερβέρ.

Ἰδοὺ, εἶπεν ἐπιστρέφουσα πρὸς τὸν νέον, θὰ τραγωδήσω τὸ μέρος τῆς Πραχὴλ, και τὸ τῆς Ἀλίκης τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου.

Ἐμπερὸς, εἶπε, τέκνα μου»

Τὰ δύο τεμάχια εἰς ἃ ἡ δεσποινίς Φαλκὼν ἐθριάμβευσε περισσότερον διεννοήθη ὁ μουσικός.

Δὲν νομίζετε, ὅτι θὰ ἦναι καλὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἀπαξ τοῦλάχιστον ὁμοῦ τὰ δύο ταῦτα τεμάχια;

Βεβαίως, δεσποινίς, ἡ ἐπανάληψις αὕτη εἶναι ἀναπόφευκτος, ἵνα μὴ σᾶς συνοδεύσω πολὺ κακῶς.

Ποσῶς δὲν φοβοῦμαι τοῦτο ἀπῆντησε χαριέντως ἡ

νεάνις, ἄλλως δὲν ἔχετε εἰμὴ ν' ἀκολουθήσετε τὸ ἄσμα μου· πόσῃν ὥρᾳ ἔχομεν ἀκόμη διαθέσιμον;

Ἡ συναυλία δ' ἄβ' ἔχον τὴν ὁγδόην ὥραν, καὶ ἤδη μόλις εἶναι ἕκτη καὶ ἡμίσεια, δυνάμεθα λοιπὸν ἡμίσειαν τοῦλάχιστον νὰ διαθέσωμεν ὥραν.

Μετὰ τοῦτο μετέβησαν εἰς τὸ δωματίον τοῦ νέου μουσικοδιδασκάλου, ὅστις ἔλαβε θέσιν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἡ δ' ἐπανάληψις ἤρξατο ἐκ τοῦ μέλους τῆς Ἀλίκης.

Πρὸ τοῦ τέλους τῆς πρώτης στροφῆς, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ αἰοιδὸς ἐπανελάμβανεν ἐκ τρίτου τὰς λέξεις:

« ἡ μήτηρ τοῦ δ' ἀπαρκαλέσθ' αὐτόν »

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μουσικοῦ ἐθαμβώθησαν καὶ οἱ δ' ἀκτυλοὶ τοῦ ἔμειναν ἀκίνητοι ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

« Α ! δεσποινίς, ἀνέκραξεν, ἐγερθεὶς αἰφνιδίως, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἔχων δακρύων, δὲν μοὶ εἶπατε τὴν ἀλήθειαν· ἡ ἐντύπωσις ἦν αἰσθάνομαι, δὲν δύναται νὰ μ' ἀπατήσῃ· εἰσθε ἐκτακτοὶ καλλιτέχναις.

Μετρία αἰοιδὸς, κύριε, εἰς ἣν ἀναγνωρίζουσι πράγματι ἀξίαν τινα, ἀλλ' ὅς ἀκολουθήσωμεν τὴν ἐπανάληψιν μας, σὰς παρακαλῶ, ἂν καὶ ἦμαι ἤδη βεβαία, ὅτι καλῶς δ' ἀκτελεσθῇ τὸ ἄσμα.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἐπανάληψιν ἐκαστοῦ τεμαχίου, ἡ αἰοιδὸς ἐδήλωσεν, ὅτι ἦτο εὐχαριστημένη ἐκ τῆς συνοδείας τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὃ δὲ μουσικοδιδάσκαλος βέβαιος, ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον καλλιτέχνιδος ἐκτάκτου, ἐσεβάσθη τὴν πρόθεσιν τῆς τοῦ νὰ διαμείνῃ ἄγνωστος, καὶ μετὰ προσοχῆς ἠκολούθησε τὰς διαφόρους παραλλαγὰς τοῦ ἁσματός τῆς.

Δεσποινίς Δουπλεσίς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ νέος μείνας μόνος· τὸ ὄνομα τοῦτο μοὶ εἶναι ἐντελὲς ἄγνωστον· μὴ ταῦτα ἡ γλυκεῖα καὶ χαρίεσσα νεαρά αὕτη γυνὴ εἶναι καλλιτέχνις δεσπεσία.

III.

Κατὰ τὴν ὁγδόην καὶ τέταρτον, ὅτε ἡ συναυλία ἤρξατο δι' ἀρμονίας ἐφηρμοσμένης ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς Πολιορκίας τῆς Κορίνθου ἐκτελεσθείσης ὑπὸ τῆς μουσικῆς τῆς πόλεως, ἐκ τῶν διακοσιῶν τεσσαράκοντα προητομασμένων θέσεων, ὀλιγώτεραι τῶν ἑκατὸν ἦσαν κατελημμένοι, οὗτ' ἠλπίετο δὲ, ὅτι δ' ἠῦξανεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀκροατῶν. Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ συναυλίᾳ παρευρισκομένων ἦτο καὶ ὁ νομάρχης μετὰ τῆς οικογενείας του, ὡς καὶ τὸ ἄνθος τῆς κοινωνίας Σωμῶνης.

Πρὸ τῆς ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἐκτελέσεως τοῦ τεμαχίου, ὅπερ ἔμελλε νὰ συμπληρώσῃ τὸ πρῶτον μέρος τῆς συναυλίας, ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἐγερθεὶς, ἀπετάθη εἰς τὸ κοινὸν διὰ προφανοῦς συγκεκινημένης φωνῆς καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἔσχε τὸ ἀνέλπιστον εὐτύχημα νὰ εὕρῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν, δευτέραν αἰοιδὸν ξένην, εὐαρεστηθεῖσαν νὰ χορηγήσῃ τὴν ἑαυτῆς συνδρομὴν εἰς τὴν εὐεργετικὴν πράξιν, δι' ἣν ἡ συναυλία ἐδίδετο.

Ψιθυρισμὸς εὐαρεσκείας ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, μεθό

ἄκρα ἐπεκράτησε σιγὴ, ὅτε ὑψηλὴ καὶ ὡραία νεάνις καταλιποῦσα τὴν θέσιν τῆς, συγκεκινημένη καὶ ἐρυθρίωσα διηυδύνη πρὸς τὸ ἀνάβιβρον τῶν μουσικῶν, εἰς δ' ἀνῆρχοντο διὰ κλίμακος πέντε ἢ ἐξ βαθμίδων· ἔφερον ὡραῖαν ἐκ μετὰξὺς ἐσθῆτα, χρώματος μαργαρώδους θαυμασίως ἐπ' αὐτῆς ἐφηρμοσμένην, ὡς μόνον δὲ κόσμον τῆς κεφαλῆς· εἶχε τὴν ἐξαίσιαν κόμην τῆς, ἥτις, ἐπτυγμένη εἰς βοστρύχους καὶ ἀποκαλύπτουσα εὐρὺ καὶ καθαρὸν μέτωπον, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔλαμπον ὀφθαλμοὶ, δυνάμει καὶ ἐκφράσει θαυμασίας, ἦτο ἀνηρτημένη εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, ὡς στύμμη ἡγεμονίδος.

Χαιρετήσαντα τὸ κοινόν, εἰδοποίησε δι' ἐλαφροῦς τῆς κεφαλῆς κινήσεως τὸν μουσικοδιδάσκαλον, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀρχίσῃ.

Ἐξετέλεσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ μέλους τῆς Ἀλίκης· ἂν καὶ ἐκ τῶν πρώτων ρυθμῶν τοῦ ἁσματός εἶδος φοικιάσεως κατέλαβε τοὺς ἀκροατὰς, μετὰ θρησκευτικῆς μ' ὅλα ταῦτα σιωπῆς οἱ πάντες ἠεροῶντο· μόλις ὅμως ὁ τελευταῖος φθόγγος τῆς ἐπωδῆς ἐξῆλθε τοῦ στόματος τῆς αἰοιδούς, ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξεδηλώθη διὰ φρενητιωδῶν ἐπεσφημιῶν· πάντες ἠγέρθησαν, οἱ μικρότεροι ἀνέβησαν εἰς τὰ καθίσματά των, ὅλοι ἐχειροκρότουσαν ἢ διακοπὴν διήρκεσε πλέον τῶν πέντε λεπτῶν· τέλος ἡ σιωπὴ ἀποκατέστη καὶ ἡ αἰοιδὸς ἡδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸ ἄσμα.

Ἀμέσως τὰ χειροκροτήματα ἐπανεληφθήσαν· ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο πλέον ἀκράτητος· οἱ πλεῖστοι ἔκλειον, καθόσον καὶ διὰ τὸν θαυμασμόν αὐτὸν ὑπάρχουσι δάκρυα!

Τὴν αἰοιδὸν κατελθοῦσαν τοῦ ἀναβιβροῦ περιεστοίχισαν καὶ θερμῶς συνεχάρησαν καὶ νῦχαρίστησαν ὁ νομάρχης καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ τόπου.

Ἐσκεπτόμην τὴν χήραν καὶ τὰ πέντε ὄρφανὰ ἀπεκρίθη μετριοφρῶνως ἡ νεάνις, καὶ ἔπραξα πᾶν ὅτι ἡδυνήθην, ἵνα φανῶ ὑμῖν εὐάρεστος καὶ σὰς εὐχαριστήσω συνάμα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν συμπάθειάν σας.

Ἀγνοοῦντες τὸ ὄνομα τῆς θαυμασίας αἰοιδού οἱ ἐν τῇ συναυλίᾳ, ἠρώτων ἀλλήλους ἐπὶ τούτῳ, οὐδεὶς ὅμως ἐγνώριζεν αὐτὸ καὶ αὐτοὶ δ' οἱ τῆς πόλεως φιλόμολοι (dilettanti) διετέλουν ἐν στενοχωρίᾳ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην· προφανῶς εἶχον ἀκούσει πρὸ στιγμῆς καλλιτέχνιδα πρώτης τάξεως, ἀληθῆ αἰοιδὸν, ἥς ἡ φωνὴ ὑψιφώνου τοῖς ἐφαίνετο ἀπαράμιλλος· ποία ὅμως ἦτο αὕτη;

Βεβαίως ἡ Μαλιβρὼν εἶναι ἔλεγεν εἰς.

Ἡ κυρία Μαλιβρὼν ἀπεβίωσε περίσιν· δὲν τὸ γνωρίζετε; ἡ δεσποινίς Φαλκὼν βέβαια δ' ἦναι ἔλεγεν ἕτερος.

(ἀκολουθεῖ).

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ὁ καπνὸς κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ἦτο ἐν χρήσει ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὀφείλεται δὲ ἡ ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰσαγωγὴ